

Zeck Julianna

A NAPLÓ

Először egy kávézóban találkoztam vele. Nagyon izgultam, tudtam, mennyire fontos ember ő Dávid életében, hiszen minden hétfőn találkozik vele. A hétfő az ő napjuk, erre a napra nem tervezhettem semmilyen közös programot. Mondtam neki, hogy tegyék át valamelyik másik napra, hogy kicsit több időnk legyen együtt, mert nekem a vasárnap és a hétfő a szabadnapom, de a nőnek nem volt jó, úgyhogy maradt a hétfő. Miután Dávid hazajött a vele való találkozások után, mindig kicsit hidegebb volt velem, kiderült, hogy a nő miatt, ő gondolja rólam azokat az eszeveszett dolgokat, hogy én egy manipulátor vagyok, önös érdekeimre használom fel Dávidot, behálózom, aztán eldobom, hogy én egy ragadozó vagyok, egy önző kis dög. Ez volt a hétfők gyümölcse, amit aztán követett a hétfő esti szokásos veszekedés, és a megtört keddek, amikor szétbarmolt lelkünket kellett újra összerakni.

A nő ötven fölött volt, már várt minket az egyik asztalnál. A bejárati ajtóval szemben ült, keze összekulcsolva az asztalon. Tartása merev, arcán a ráncok mély árkok, szemei mélyén örvény. Dávid azonnal elengedte a kezem, ahogy beléptünk a kávézóba. „Jó napot kívánok”-kal köszöntem és bemutatkoztam. Ijesztő volt a tekintete, mintha ott helyben, egy életre meggyűlölt volna. Onnantól kezdve végig átnézett rajtam, csak Dáviddal beszélgetett, akivel láthatóan nagyon közeli barátságban voltak. Megtudtam, hogy ő volt az osztályfőnöke a gimnáziumban. Gondoltam, elmegyek a mosdóba, azalatt összeszedem magam. Mire visszaértem, felszabadultan nevettek, de érkezésemre feszültebb lett a hangulat. Szívből utáltam a nőt, aki valahogy birtokolja az én pasimat, de nem értettem, hogyan. Hiszen nőként szóba sem jöhetett, mélyen ülő gombszemei rosszindulatot sugároztak, nyaka szinte egybe nőtt a mellkasával, onnantól lefelé ráncos és hájas volt, hatalmas csipővel. Szorítást éreztem a mellkasomban, szóltam Dávidnak, hogy menni szeretnék. A hátamban éreztem a tekintetét, miközben az ajtó felé mentünk, alig vártam, hogy kiérjek az utcára. Vettem egy nagy levegőt, hátrahajtottam a fejem, aztán megráztam magam,

mint a kutyák a tóparti fürdőzés után. Onnantól fogva rám telepedett valami furcsa sejtelem.

Dávidnak születésnapja volt. Ugyanabban a kávézóban rendezte a nő, mint ahol először találkoztam vele. Nagy társaság gyűlt össze, nem az én társaságom, az Övéké. Kértem Dávidot, hogy ünnepeljünk kettesben, de nem akarta megbántani a nőt, hiszen nagyon készült erre az alkalomra. Nyüstölt, hogy legyek jóban vele, mert neki nagyon fontos, anyja helyett anyja volt, szinte az ő családjával nőtt fel tizennégy éves korától kezdve. Alsónadrágot kapott tőle, különböző színű boxer-alsókat. Ott ültem mellette, amikor kibontotta a csomagot, megfagyott bennem a vér, elöntött a szégyen, nem tudtam, hova kapjam a fejem, hogy elrejtsem vörösödő arcomat. Megint a mosdót választottam, magamra zártam a budi ajtaját és sírtam. Kapirgáltam a szürke vécéajtón a színes matricákat. Tudtam, hogy lényegében nekem szólt a műsor, hogy a nő tudatni akart velem valamit, hogy ez a ránciba töpörödött rondaság ki akar ütni a nyeregből. Egész este némán, összeszorított ajkakkal ültem, és azon voltam, hogy ne sírjam el magam nyilvánosan. Otthon voltunk már, amikor kifakadtam.

- Ez mi volt? - kérdeztem dühödten. - Nem értem - mondta Dávid összeráncolt szemöldökkel, teljesen értetlenül. - Dugtok? - kérdeztem. - Úristen! Te miről beszélsz? - mondta undorodva, és úgy nézett rám, mint a kicsinyesség mintaképe. - Alsónadrágot kaptál ajándékba! - kínos és megalázó volt ezt kimondani. - És? Az csak egy ruhadarab - mondta ártatlanul. Egy pillanatra elhittem, hogy nincs ezzel semmi baj, hogy csak én vagyok ilyen végtelenül prúd.

- Most mondd el, ha van valami köztetek, vagy ha volt...

- Sokat kell még tanulnod - mondta, mintha az apám lenne, pedig csak öt évvel volt idősebb nálam.

Ezzel dühödten kiviharzott, és elkezdte keresni az előző nap kidobott füvet a szemetesben. Hajnal volt már. Amíg vitatkoztunk, érkezett jó pár üzenete. Tőle. Követeltem, hogy mutassa meg, de nem akarta. Valami családi gondja van, vissza kell hívja. Nagyon hosszan beszéltek, mondtam, hogy ilyen többet ne legyen, ez a mi magánéletünk, nem kereshet hajnalban, ilyen nincs. Ezzel valamennyire egyetértett. Elfáradtam, le akartam feküdni, nem akartam gondolni semmire.

Következő nap azzal jött haza délután, hogy vett magának néhány új nadrágot meg inget. A haja is le volt vágva. Izgatottan bújt bele a

ruhákba, és mint egy kisgyerek, lelkesen öltözött át és illegette magát előttem. Kértem, hogy legközelebb szóljon, szívesen elmegyek veled vásárolni, hiszen szeretek, és akkor kicsit úgy lehet csinos, ahogy én szeretem. Mondta, hogy ő segített neki. És hogy ő vágta le a haját is, az egész délutánt veled töltötte. Boldogan mondta, vigyorogva, mintha ez olyan természetes lenne. Elképzelttem, ahogy elhúzza a próbafülke függönyét és megmutatja magát előlről és hátulról, hogy ő eldönthesse, jól áll-e neki a nadrág, elég csinos-e a fenekénél, nem gyűrődik-e indokolatlanul az anyag az ágyékánál. Ő meg nézi, hagyja, hogy többet is felpróbáljon, hoz neki másik méretet, ha kell, vagy bekukucskál a függöny nyílásán át. Dávid meg meztelen felsőtesttel áll, rajta az új farmer. Elöntött valami könnyes düh. Persze nem értette, mi bajom van. Én meg azt nem értettem, hogy miért nem érti? Az a gombszemű szörnyeteg sosem fog kilépni az életünkből. Vagy én léptem bele az övékbe?

Korán reggel elment. Sokáig forgolódtam az ágyban. Kibotorkáltam a konyhába és lefőztem egy kávé. Kivitettem a teraszra és zsinórban szívtam a cigiket. A földszinten laktunk, a terasz plafonig rácsos volt. Volt kint pár fonnyadt növény és rengeteg hamutál. Ezek korábban a szobában heverték szerteszét, hogy bárhol lehessen kényelmesen hamuzni a lakásban. Bugyiban voltam, meg egy nagy pólóban, amit Dávidtól loptam. Ültem a terasz kövén, bámultam a zöldellő fákat és a csenevész bokrokat az utcán. Tavasz. És én boldogtalan vagyok, és nem tudom, mit csináljak. Ezek tutira dugnak. Kell hogy legyen rá bizonyíték vagy cáfolat. Félttem kideríteni, mert akkor az is kiderülhet, hogy Dávid kilenc hónapja hazudik nekem.

Hetek óta halomban álltak a könyvek és a füzetek a parkettán, gondoltam, a pakolás jót fog tenni. Elkezdtem ábécé sorrendben felrakni a könyveket a polcra, és amikor ezzel megvoltam, következtek a füzetek. Mindegyikbe belenéztem, hogy téma szerint tudjam csoportosítani őket és elsüllyeszteni a fiókokban. Kinyitottam egy soron következő füzetet valahol középen, és ott volt a neve. Annak a nőnek a neve nagy betűkkel. Tudtam, hogy nem lenne szabad tovább olvasnom, ez egy napló. Megfordítottam az elejére, de nem volt ráírva semmi. Tudtam, ha ezt most tovább olvasom, sohasem fogok tudni szabadulni tőle. Elolvastam a bekezdést. Arról szólt, hogy nem tud szabadulni a nőtől. Előre lapoztam, és lihegve, kapkodva, mert bármi-

kor hazajöhetett, elolvastam az egészet elejétől a végéig. Bár ne tettem volna. Tizenöt éves kora óta lefeküdtek a nővel, aki a tanára volt. Rájöttem, hogy én képzeletben lejátszottam már ezt a mozi, ami kettejükkel történt, pont így, ahogy leírva is láttam. És hogy ez a mozi engem érdekelt, viszolyogtató, de érdekes volt mégis. Eldöntöttem, hogy nem mondok Dávidnak semmit.

A teraszon cigarettáztam, már sötétedett. Kijött hozzám, kedves volt, figyelmes. Azonnal észrevette, hogy valami baj van. Én meg azonnal belekezdtem, egy másodpercig sem tudtam tartani magam a döntésemhez, ki kellett mondanom, hogy olvastam, elolvastam az egészet, tudok mindent, és eddig is tudtam. Először csak annyit mondott, hogy nem beszélhetek erről senkinek, nehogy a nőnek baja legyen, neki családja van, őt tisztelik a gimnáziumban, az sem számít, ha nekünk vége. Akkor mentem ki a konyhába, nem tudom, miért, talán mert mindig ott szoktunk veszekedni.

A konyhapulthoz álltam, neki háttal, és úgy tettem, mintha csinálnék valamit, de a kezem remegett, alig tudtam visszafojtani a könnyeimet, a szemhéjam körül ugrálni kezdett egy ideg. Közben csak mondta, csak mondta a magáét, mintha sohasem akarná abbahagyni.

- Hogy lehetsz ennyire gyerekes? Téged védtelek azzal, hogy nem mondtam el, meg őt, de legfőképpen téged! Tudtam, hogy nem bírod elviselni ezt a súlyt, mert ez az én keresztem - mondta előre hajolva, egyenesen a szemembe nézve, olyan meggyőződéssel, hogy egy pillanatra megfeledeztem a saját igazamról. - De hazudtál, kilenc hónapja folyamatosan hazudsz. Ezt tudtam csak ismételtetni, mint egy monomániás.

És tovább, mindent, a legapróbb hibáig, mindent egymás fejéhez vágunk, már kezdtem elhinni, hogy én vagyok a világ legrosszabb embere. Még mindig a konyhapultot támasztottam, kellett valami, ami megtart, ő pedig üvöltött velem fel-alá járkálva abban a miniatűr helyiségben. Többször nekem lendült, azt hittem, megüt, de mindig vissza tudta fogni magát az utolsó pillanatban. Vágytam rá, hogy megüssön, jó erősen, akkor talán vége lenne az egésznek. Sírhatnék legalább.